

Но следъ една минута съмъ пакъ тамъ. Страхъ и любовъ ме водятъ. Надничамъ и пакъ се дръпвамъ. Искамъ да си дамъ смѣтка за всичко, но то е така безнадежно. Неизбежното съ нищо не може да се спре. Тя ще угасне скоро като зимно слънце отишло къмъ залѣзъ. Напразни сж всички усилия, всички...

Азъ гледамъ безпаметно, съ слѣпо отчаяние предъ себе си. Очитѣ ми се замѣглятъ отъ сълзи. Ридания ме разтърсватъ и азъ не чувамъ детето, което вика нѣщо. Свѣтътъ се изгубва предъ мене. Струва ми се, че самъ азъ пропадамъ съ него нѣкъде. Падамъ, падамъ въ нѣкаква тъмна пропастъ.

Какво стана, какво? Сякашъ се връщамъ отъ нѣкъде, отъ много далечно мѣсто. И по време далечно. Съ мжчителна бавностъ, връщамъ се отъ нѣкаква безкрайна пустота, безъ нито единъ звукъ, безъ нито единъ лѣжъ. Абсолютно нищо.

Но връщането е приятно. Азъ виждамъ до себе си най-напредъ едно черно рамо и ржка въ кафява кожена ржкавица, после лице съ златно пенсне, руса брадичка и въ следния мигъ — цѣлия човѣкъ. Симпатично, изпитателно лице на което се показва добра усмивка когато забелѣзва, че го гледамъ вече съ съзнание. Въ сжщата минута виждамъ и Тания, хванала Славчето за ржка и загледана въ мене съ уплаха.

— Станете! — казва русиятъ човѣкъ съ брадичката. — Бѣхте изгубили свѣсть за малко. Това не е нищо. Станете! — И той ми помага да стана. После той прибавя: — Да видимъ сега сериозно болната.

Ние влизаме вътре. Тания остава съ детето и поглежда отъ прозореца. Лѣкарътъ разпитва малко, клати глава, преслушва я. Отново кима одобрително съ глава, поставя я удобно въ леглото, заржчва купъ нѣща, казва:

— Спокойствие, спокойствие... главно спокойствие... Възиятъ случай, азъ не крия, е твърде сериозенъ... но... не безнадеженъ... Не, не!... Силна храна и... абсолютно спокойствие.

Магда го гледа съ горчива ирония и не проронва ни дума. Азъ сжщо чувствувамъ цѣлата комедия, която докторътъ по дългъ играе. Гърлото ми е задавено огъ ридания. Азъ се сдържамъ.

Най-после лѣкарътъ си туря шапката, готовъ да излѣзне. Азъ отивамъ подире му. Въ коридора той не се сдържа и пита:

— Какъ допуснахте да се развие до тамъ? Не е оста-